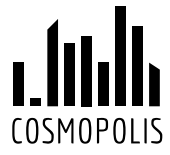

JULIE CAPLINOVÁ

MLUV SE MNOU

PRVOTINA
BESTSELLEROVÉ
AUTORKY

JULIE CAPLINOVÁ

MLUV SE MNOU

PŘELOŽILA PETRA KRÁLOVCOVÁ

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa i události jsou výplodem autorčiny představivosti nebo je jejich využití fiktivní. Jakákoli podobnost s živými či mrtvými osobami, událostmi a místy je čistě náhodná.

Copyright © 2014, 2023 Jules Wake

Published in Great Britain by Choc Lit Limited as TALK TO ME

Czech edition published by arrangement

with Livia Stoia Literary Agency.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Petra Královcová, 2026

Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2026

ISBN 978-80-271-5587-3

*Donně, která mě doprovázela na každém kroku,
a Tricie a tátovi, kteří nepřestali věřit.*

Prolog

Pokud někdo dokázal i v růžové působit mužně, byl to Daniel. Flísový župan, o několik čísel menší, mu zdůrazňoval široká ramena a odhaloval decentně osvalenou hrud' s dráždivým trojúhelníkem tmavě blond chloupků.

Rozpačitý úsměv ukázal odštípnutý zub, který mě nepřestával odzbrojovat.

„Brýtro,“ pozdravil nejistě trochu zastřeným hlasem, když vyšel z koupelny.

Splašily se mi hormony, zatracení zrádci.

„Ahoj,“ vypískla jsem se svůdností myšky Minnie a zrudla jako přezrálé rajče. Proč nedokážu být v těchhle ranních záležitostech chladná, klidná a kultivovaná? Přespál tu. Poprvé. Naprosto normální. Lidé si spolu na večírcích užijí. Zase se sejdou. Stráví spolu noc. O nic nejde.

Měla bych mu nabídnout snídani? Kafe? Ne, nepije kafe. „Nechceš hrnek čaje, zrovna jsem...“ Kývla jsem hlavou ke kuchyni a podívala se mu do očí. Kéž bych nebyla líná a oholila si před tou včerejší party nohy.

„Díky, Olivie, to by bylo super,“ odpověděl s daleko větším nadšením, než si obyčejný hrnek čaje zasluhoval. Doufala jsem, že zmizí do obýváku, ale ne, vydal se chodbou v mých patách.

Snažila jsem se neohlédnout. Rychle jsem naplnila konvici,

vyndala čajové sáčky a hrnky, narovнала utěrky a otřela linku, která otírat nepotřebovala. I tak jsem si všimla, že se pásek Danielova županu uvolnil a ještě víc mu odhalil hrud'. V puse mi vyschlo na troud.

Automaticky jsem mu do čaje přidala dvě lžičky cukru a zamíchala, pak jsem se zarazila. Když jsem mu hrnek podávala, rozhostila se mezi námi důvěrnost toho okamžiku. Jeho prsty se otřely o moje a ten dotek vyslal elektrizující jiskření do mé paže. Zasáhla mě touha. Sklonila jsem hlavu a dívala se na zažranou špinu v linoleu, které potřebovalo vyměnit. Kamarádi. Jsme kamarádi. To zvládnou. Nemusí nic vědět.

„Díky, Olivie...“ Zmlkl a vypadal vykořeněně, jako by si najednou uvědomil ironii té situace. „Možná bych měl, no...“, přes moje rameno se podíval chodbou k pokoji mé spolubydlící, „podívat se, jestli by Emily taky nechtěla.“

Řekl to. Řekl její jméno. Jméno mé současné podnájemnice Emily. Sevřel se mi žaludek, jako by do něj narazila demoliční koule.

Z vedlejšího pokoje se ozývalo chichotání slyšitelné i přes ty zatracené zamilované písničky na Radio Wright 2. Nebyla to právě nejlepší volba, zvláště když museli zahrát zrovna nejubrečenější baladu na světě, *Without You* od Nilssona. Co se to v noci sakra stalo? Celý minulý týden mi hormony v očekávání tančily lambadu. Denně jsme si s Danielem posílali koketní zprávy. Koupila jsem si přiléhavý, vražedně sexy top, který se hodil k mým oblíbeným černým kalhotám a který vyvolával otázku, jestli mám pod ním nějaké prádlo. A všechno to bylo úplně nanic. Po všech těch letech jsem si vážně myslela, že konečně překročíme Rubikon.

Nilsson nabíral výšku: „*Without yooou.*“

Naprostý nesmysl. Samozřejmě že se dá žít dál – prostě pokračujete, a rozhodně neztrácíte čas sebelítostí při poslouchání přeslazených písniček v rádiu.

Přes tenkou stěnu pronikl nový výbuch smíchu a byly v něm slyšet chraplavější tóny Danielova hlasu. Pak ztichli. Moje vybuzená představivost uviděla Emilyinu tvář, rozzářenou smíchem, a polibek, který ho přerušil.

Rázně jsem přešla k rádiu a přeladila na Radio 4, jenže jsem omylem chytila kriketový zápas. Zvedla jsem oči k nebi. Moc mi nepomáháš.

Nemohl by alespoň někdo být na mojí straně? Nemohla bych si dnes vydechnout? Kriket má konotace a všechny souvisí s Danielem.

Málokdo si to uvědomoval, ale nejdřív to byl můj kamarád – ovšem v okamžiku, kdy se setkal s mým tátou a bráchou, v jednom z těch podivných spontánních hovorů o sportu, jaké muži mívají, objevili společnou lásku ke kriketu. Než jsem se nadála, Daniel se připojil k vesnickému kriketovému klubu White Waltham a stal se nedílnou součástí mého života.

Musela jsem pryč. Klidně můžu udělat to, co jsem celou věčnost odkládala, a jít se podívat, jestli bych nesehnala nějaký dokonalý outfit na nadcházející svatbu sestřenice Lucy. Najednou mě napadlo něco příšerného. Bože, prosím, nedovol, aby Daniel požádal Emily, aby mu dělala doprovod. Ne, tak dlouho spolu rozhodně nevydrží. Určitě jde o flirt na jednu noc, že ano?

Kapitola 1

Co to bylo s těmi svatebními projevy? Kam se podělo: „Jsem strašně nervózní, ale nevypadá nevěsta úžasně? Děkujeme, že jste přišli.“

Jako by Daniel zaslechl moje myšlenky, podíval se na mě a věnoval mi jeden z těch svých zářivých úsměvů následovaný nenápadným mrknutím. Ženich se mezitím pustil do proslovu hodného předávání Oscarů.

Srdce mi udělalo obvyklý olympijský přemet, salto vpřed i vzad, jako na zlatou medaili, a po těle se mi rozlilo horko. Šest týdnů. Chodil s Emily už nekonečných šest týdnů, a já jsem v jeho přítomnosti pořád takhle hloupě reagovala.

Napjatě, zdvořile jsem mu oplatila úsměv. To zvládnou. Kamarádi, jsme kamarádi. Vždycky jsme byli a – jednou provždy to musím přijmout – vždycky budeme.

Když Emilyina ruka objala Daniela kolem ramen, znovu jsem se zaměřila na Pierse, ženicha, a jeho rozvláčný příběh o nalezení pravé lásky v Neasdenu během třiminutového speed datingu, který organizoval můj bratranec Barney. Snažila jsem se tvářit, že jsem tím příběhem naprosto uchvácená. Už jsem ho slyšela mockrát.

Místnost vybuchla smíchem, ale unikla mi ženichova pointa. Zvedl sklenici k přípitku a pak jsme všichni vstali.

Ať už to bylo slušné, nebo ne, otočila jsem se od stolu, nechala tam nedojedený dezert a zamířila na dámy dřív než všichni ostatní. Zrcadlo mi prozradilo jen to, že mi až moc září oči, ale pořád vypadám relativně normálně. Žárlivost dělá s naším nitrem podivné věci a já byla přesvědčená, že se to každou chvíli může začít projevovat i navenek.

Bohužel jsem se nemohla schovávat na záchodě po zbytek oslavy, a tak jsem se s kabelkou v podpaží vydala hledat tekuté osvěžení. Pochopitelně jsem hned narazila na matku – musela mě u baru vyhlížet, protože ví, že bez sklenky vína dlouho nevydržím. Vítězoslavně se podívala na tetu Brendu, která ve fuchsiově růžovém hedvábném kostýmku přímo zářila.

„Olivie, není to naprosto rozkošný milostný příběh? Lucy potkala Pierse na speed datingu u Barneyho.“

„Ano, mami, já vím.“ A jen proto, že se nevěsta se ženichem potkali na speed datingu, to nemusí všichni ostatní zkoušet taky. Upřímně, mnohem víc by mě lákalo vytrhat si nehty na nohou rezavými kleštěmi. Naneštěstí úspěch s Lucy vnukl mému podnikavému bratranci Barneymu skvělý nápad.

„Vidíš, funguje to.“ Matce zajiskřilo v očích, povzbudivě a prosebně zároveň.

„Ano, a i když je mi to moc líto,“ nebylo mi to líto ani trochu, „opravdu to není nic pro mě. Někdo něco k pití?“

„Víš přece, že ten Barneyho speed dating je jen pro náročné,“ přerušila nás teta Brenda a zářivě červené kudrny, neladící s oblečením, jí poskakovaly v rytmu nadšené mateřské pýchy. „Nepustí tam jen tak každého, víš. Je to jen pro zvané.“

„Já vím, teto Bren. Zní to báječně,“ zalhala jsem. Příšerně báječně. „Jsem si jistá, že si Barney vede skvěle, ale...“

„Olivie! Musíš se tam vrátit,“ vpadla do hovoru moje sestra Kate.

Ne. Jediné, co musím, je se napít. A kde se tu vůbec Kate vzala? Ne že by máma potřebovala posily.

„Popravdě, mami, je s ní teď pěkná nuda. Nemá smysl pro dobrodružství.“ A z ní snad život v luxusním bytě v Sydney udělal dobrodruha? Lidé se do Austrálie vydávali s pořádně obnošeným batohem, ne se sladěnou sadou zavazadel od Louise Vuittona.

„To nebylo pěkné, Kate,“ pokárala ji máma, odhodlaná být k nám spravedlivá. Pak se ke mně otočila s tím svým ustaraným výrazem. Začínal být nedílnou součástí její tváře.

No tak jsem trochu zhubla, i když jsem si to nemohla dovolit. To vůbec nijak nesouviselo s neopětovanou láskou – jen prostě bylo trochu složitější se najíst. Začala jsem se schovávat s knihou ve svém pokoji, kdykoli byl Daniel nablízku, a tak jsem párkrát vynechala oběd. Naštěstí u nás nebýval tak často a mohla jsem se dojít u snídaně.

„Ale bylo by hezké, kdybys bratranci pomohla,“ nechala se máma zase unést jako racek s hranolkou na pobřeží. „Měli bychom podpořit jeho podnikání.“

„Majestátní plurál?“ upozornila jsem s lehkostí, kterou jsem necítila. Vlastně jsem si připadala tak trochu jako ta ubohá rozmáčená hranolka, kterou každou chvíli zhltnou. Věděla jsem přesně, kam tohle směřuje. „Nebo půjдете s tátou taky?“

„Nebud' hloupá, drahoušku.“

„A co ty?“ obrátila jsem se s chabým úsměvem ke Kate. Jestli půjdu já, měla by jít taky.

„Promiň, zlato, ale za chvíli se vracím do Austrálie. Nechtěla bych v někom vzbuzovat naděje a pak ho zklamat. A kromě toho mám přítele.“

Ach ano, ten burzovní makléř jako z reklamy na opalovací

krém, kterého potkala během prvního týdne po příjezdu do Austrálie. Podle jejího popisu bych se vsadila, že by jim to spolu náramně slušelo na pláži Bondi, nebo kam to vlastně jezdí všichni krásní obyvatelé Sydney. Kate je nádherná, připomíná mi jednoho z těch čistokrevných výmarských ohařů, kteří jsou celí lesklí a uhlazení. A já? Já jsem spíš zlatý retrívr – dlouhé nohy, hnědé oči a záplava světlých kudrlin – až na to, že nejsem tak natvrdlá.

„Je načase zase skočit do vody,“ řekla Kate tichým, ustaraným hlasem.

„Cože?“ Byla jsem odhodlaná udržet úsměv ve tváři. Bylo potřeba odvést řeč jinam, a to rychle. „Už jsem byla ve vodě mockrát, jen se nerada dostávám na hloubku.“ Stručné a jasné formulace mi docela vyhovovaly, i když v poslední době mě začínaly nudit.

„Olivie! Nebuď taková. Opravdu se přes to musíš přenést.“

Polekaně jsem se na ni podívala. Snad Kate neví nic o tom, že jsem si myslela na Daniela? Domnívala jsem se, jak skvěle jsem tehdy zvládla skrývat pocity. Hodně jsem se usmívala, hlasitě se smála, odmítala se podívat jeho směrem... Lidi, koukejte, mám se báječně. Nejsem do Daniela ani trošku zamilovaná. Vůbec mi nevadí, jak se po něm Emily plazí.

„Mike si tě nezasloužil...“

Uf. Pláče na špatném hrobě. Díky, díky. Mike, to byl další, úplně jiný omyl. Jeden by řekl, že je sbírám. Ale tohle byly třetihory, dávná historie.

A pak, když jsem se jí mrkla přes rameno, uviděla jsem Daniela s Emily.

„Proč to nezkusit?“ uzavřela Kate.

Upřímný výraz její tváře ve mně vyvolával touhu ji obejmout. Neměla ani tušení.

Jako když shopaholikovi zablokují kartu, a stejně se nedokáže držet od obchodů dál, oči mi znovu zabloudily za Katino rameno. Emily měla ruku ovinutou kolem Danielových zad a prsty si pohrávala s blond vlasy na jeho krku.

Čekala bych, že když je pořád vídám společně, už bych mohla být trochu imunní, jako když posílíte odolnost vůči infekci, ale ne – pokaždé když jsem ty dva viděla spolu, znovu mi přeběhl mráz po zádech.

Musím s tím něco udělat a přestat být tak zoufalá a zbabělá.

Otočila jsem se tak, aby mi Katina hlava zaclonila výhled na ně. Alternativní léčba, to je to, co potřebuju. Lék bude chutnat příšerně, ale třeba zabere.

„Dobře, zkusím ten Barneyho speed dating.“ Nevím jistě, koho můj klidný tón a rezignovaný souhlas překvapily víc – jestli mě, mámu, nebo Kate. Teta Bren se jen poklidně usmála.

A bylo to. Na semaforu naskočila zelená. Katina tvář se rozzářila škodolibým úsměvem. Ignorovala jsem záchvěv paniky, který mě sevřel, a úsměv jí opětovala. Jen jsem řekla, že tam půjdu. Vždycky z toho můžu později vycouvat. Umím přicházet s novými nápady, podle těch bláznivých profilů, co dělají v práci, jsem údajně kreativní. Dokážu vymyslet milion výmluv. Dobrovolné čištění kořenových kanálků, lekce pletení, zánět slepého střeva – to zvládne každý.

Bohužel jsem nevzala v úvahu intrikánskou stránku Katiny povahy.

Daniel cítil, jak se k němu Emily tiskne. Hebká, teplá. Dávala na odiv lákavý dekolť. Objal ji a shlížel na její popelavě blond vlasy. Nedalo se popřít, že je nádherná, zvlášť když se na něj

ospale usmála a v očích měla příslib sexu. Sladká, nekomplikovaná a velmi ženská.

Rozhlédl se po místnosti a uviděl dýdžeje, jak si soustředěně balí s takovým tím zuřivým odhodláním vyjadřujícím: „Mám padla, jdu domů.“ Tak pozdě už bylo. Dokonce i servírky se probíraly z dosavadní rezignované netečnosti a se superhrdinskou rychlostí odklízely skleničky ze stolů.

Naproti přes stůl seděla Olivia se sestrou, hlavy u sebe, tmavě blond a leskle hnědá. S přimhouřenýma očima sledoval, jak Olivia zvedá poloprázdnou sklenku vína. Nevypadala dvakrát nadšeně. Celý den se tvářila statečně. Cítil s ní, přestože si za to mohla sama. Tohle si vybrala. Když si znovu usrkla, vzhledla a zachytila jeho pohled. Po tváři s pevně sevřenými rty jí přeletěl úsměv.

Dobře jí tak. Hned té myšlenky zalitoval, nebylo to pěkné a nebylo to fér. Nikdo si nezaslouží být nešťastný, nejraději by s ní ale zatřásl. Dostat se do takové situace!

Vždycky si myslel, že Olivii rozumí. Byla přímočará. Racionální, s nohama pevně na zemi. Ušklíbl se. Znělo to nudně, ale taková ona nebyla. Jak dlouho se už znají? Od druhého semestru na univerzitě. Byla nedílnou součástí tolika jeho vzpomínek. Hlas rozumu při nočních výpravách, když hrozilo, že jejich kousky zajdou až příliš daleko. Uklidňovala situaci v indických restauracích, když chování kluků překročilo patřičné meze. A přesto toho vždycky dosáhla s humorem a autoritou, aniž působila panovačně.

Danielovi bylo jasné, po kom tyhle vlastnosti zdělila. Celá její rodina měla stejně přirozené vůdčí schopnosti.

Sakra, co by tomu řekli její rodiče, kdyby to věděli? S tak pevným manželstvím, jako bylo to jejich, by se jistě zděsili, kdyby se

dozvěděli, že jejich dcera chodí se ženatým mužem. Sám tomu skoro nemohl uvěřit. Povzdechl si a ucítil, jak se Emily zavrtila, když ji objal pevněji.

V duchu se napomenul. Tohle s ním nijak nesouviselo. Olivia byla dospělá žena, a jak si ustlala, tak si lehla. Dobře, že se Emily tehdy na večírku zmínila, jinak by ze sebe udělal pořádného pitomce. Člověk si myslí, že někoho zná, a nakonec se ukáže, že ne tak dobře, jak si myslel. Musel Emily slíbit, že si to nechá pro sebe a Olivii neřekne, že to ví. Toho litoval. Jedna jeho část jí chtěla připomenout, jak hrozné bylo, když měla poměr jeho matka, a část druhá, ta, která z Olivie chtěla vytrást duši, nemohla uvěřit, jak na to mohla zapomenout. Připadalo mu to jako zrada.

Zavrtěl hlavou, snažil se zahnat ten pocit prázdnoty. Olivia toho chlapa musela opravdu milovat.

Při pomýšlení, jak těsně o ni přišel, Daniel zatnul zuby. Emily mu rukou lehce přejela podél napjaté čelisti a pak sjela na stehno. Dobře věděl, kam míří. Jednoduchá a nekomplikovaná, přesně to si přál. Rozhodně tu nechtěl sedět, hrabat se v minulosti a přemýšlet, s čím si Olivia sakra zahrává.

Emily posunula ruku vzhůru, prsty vklouzla za pásek jeho kalhot. Sklopil pohled a viděl, jak sugestivně zdvihla obočí a vyzývavě našpulila růžové rty. Sklonil hlavu, aby ji políbil. Ano, Olivia si za svou situaci mohla sama, s ním to nesouviselo.

Kapitola 2

Když si s Emily nandali snídani u bohatého bufetu, zachytil Daniel koutkem oka obě sestry a zamířil ke stolu v rohu jídelny, který si zabraly. Olivia byla dnes ráno trochu pobledlá. Nezdálo se ale, že by to ovlivnilo její chuť k jídlu, protože zrovna soustředěně vytírala poslední zbytky míchaných vajíček kouskem chleba.

„Zaznamenal jsem správně, že jsi právě zhltna kompletní anglickou snídani?“ škádlil ji a cítil se provinile, že se s ní předešlého večera nesnažil víc promluvit.

Vzhledla, krátce odvrátila pohled a pak se mu znovu podívala do očí. V posledních dnech to dělala docela často. Špatné svědomí.

„Páni, sherlocku.“ Její úsměv byl mdlý, ale to se dalo čekat. Nikdy moc dobře nesnášela kocovinu. „Tobě nic neunikne.“

„Vážně sis dala celou anglickou snídani?“ zeptala se Emily s vykulenýma očima, když vklouzla na vedlejší židli a zakousla se do osamoceního croissantu. Když z něj jemně uždibovala, působil v jejích drobných rukou obrovsky. „Páni, nevím, jak jsi to zvládla.“

Překvapeně se na Emily podíval a přemítal, jestli se za jejími slovy skrývá něco víc. Ale měla dolíček ve tváři a její modré oči vypadaly bezelstně.

„Má štěstí, že má tak rychlý metabolismus,“ prohlásila Kate nad ekonomickou rubrikou *Sunday Times*.

Usmál se. Kate uměla být drsná, úplně jiná než Olivia. Takt jí byl cizí. Říkala, co si myslí, zatímco Olivia na lidech pokaždé dokázala najít něco pozitivního. Což byla v případě toho jejího ženáče pochopitelně chyba. Určitě to byl pitomec.

„Naše Olivia byla vždycky vysoká, hubená holka,“ pokračovala Kate s posměšným yorkshirským přízvukem. Pak si povzdechla a zašustila novinami.

Když Olivia zachytila jeho pohled, neochotně se usmála. Bylo to celé jen naoko. Oba věděli, že Kate zajímá jen módní rubrika.

„To je dobře,“ přitakal, nalil si kávu a natáhl ruku ke sportovní rubrice Katiných novin, „vzhledem k tomu, jak si po kocovině vždycky ráda dává smažené dobroty.“

„A ty ne?“ vyjela Olivia.

Bože, poslední dobou byla tak náladová.

„Kdo mě to zatáhl k Alovi? Pamatuješ tehdy večer po květnovém plese, Danieli?“

Nepamatoval si konkrétně tu noc, ale tolik jich skončilo podobně. Jejich parta klopýtala po Magdalen Street v Norwichi, dívky si nesly boty na podpatku v ruce, krabičky cigaret zastrčené ve výstřihu, a vepředu šli kluci s motýlky v kapsách, odhodlaní dát si anglickou snídani v naději, že by mohla zmírnit nevyhnutelnou kocovinu.

„Olivie, to musíš pokaždé vytahovat staré historky z vysoké?“ zeptala se Emily ostře. „Pro lásku boží, už jste pryč roky. Je to taková nuda,“ vyjela.

„Promiň, Emily, to jen, že rána po prohýřené noci vždycky přinášejí vzpomínky na proslulé Alovy smažené topinky,“ snažila se Kate nezvykle mírnit situaci.

„Tak proto jsi tak často chodila za Olivíí!“ Daniel při těch slovech na Emily spiklenecky mrkl, aby ji zahrnul do hovoru. Chvilí špulila rty, ale pak zjihla a vděčně se usmála. Uvědomil si, že to pro ni musí být těžké – celá ta společná minulost. Určitě se cítila trochu odstrčená.

„Pro co jiného?“ odpověděla Kate s úsměvem.

„Díky.“ Olivia se zatvářila naoko uraženě. „Takže to nijak nesouviselo se sesterskou láskou?“

Přistihl ji, jak Kate probodla pohledem.

Vycítil trapné podtóny, které se ho netýkaly, a tak se vydal cestou nejmenšího odporu. Nalistoval stránku s fotbalem a opřel si noviny o kávovou konvici před sebou.

Koutkem oka zahlédl, jak se Kate rychle podívala na hodinky a ušklíbla se.

„Už musím jít. Vracím se s našima. Táta chce být doma na oběd. Na shledanou, Emily,“ rozloučila se Kate. „Ahoj Danieli. Ráda jsem tě zase viděla.“ Postavil se, aby ji políbil. „Hodně štěstí v tom kriketovém zápase proti Dědkům,“ pokračovala. „Slyšela jsem, že se táta těší, až ti to natře!“

Emily přimhouřila oči.

Sakra, díky, Kate. Opravdu doufal, že to Emily sdělí nějak šetrně.

Kriketové zápasy byly pro vztahy na dálku peklo. Zabraly velkou část víkendu a Emily se moc nechtělo jít dívat. Ne že by bydlel tak daleko – jen kousek za Londýnem v Maidenheadu –, ale Emily se moc nelíbila představa, že když se sejdou, měla by pak ráno dojíždět do práce. Spoléhala, že přijde on k ní.

„Jaký zápas?“ Už teď zněl její tichý hlas dotčeně. Chtěl si s ní promluvit, vysvětlit jí, že nejde o obyčejný zápas, ale spíš o společenskou událost a že ji bude mnohem víc bavit.

„Je to taková každoroční událost v naší vesnici,“ vysvětlila Olivia. „Před pár lety měl tátův tým hrát benefiční kriketový zápas, ale soupeř na poslední chvíli odřekl. Daniel dal dohromady náhradní tým...“

„Tým mladých hráčů ve formě,“ přerušil ji Daniel.

Olivia na něj vyplázla jazyk. „Ano. A kdo udělal tu chybu, že tátovi navrhl promíchat týmy, abyste neměli nefér výhodu mládí?“

Zasmál se a Emily vypadala ještě zmateněji.

„Takhle očerňovat jejich věk, to bylo jako rudý hadr na býka,“ vysvětlil.

Emily nevypadala, že by z toho byla moudřejší.

„Odtud pochází jejich jméno,“ vysvětlovala Olivia. „Táta se rozhodl, že na straně jeho týmu Dědků stojí moudrost a zkušenost...“

„A dostali nakládačku,“ doplnil Daniel spokojeně. „Takže jsme samozřejmě museli napřesrok uspořádat odvetný zápas... a další rok zase.“

„Je to skvělý den. Potom grilujeme a...“

„Kriket,“ Emily zděšeně svraštila obličej, „to pochybuju. Je tak nudný.“

Nevšímal si její poznámky a zasmál se jejímu výrazu.

„To nic,“ uklidňovala ji Olivia. „Nemusíš se na ten zápas koukat. Můžeš mi pomoci se svačinou a je tam spousta...“

„Svačinou? A budeš mít na sobě rozkošnou zástěrku jako z padesátých let?“ Ani se nesnažila skrývat pohrdání. „Olivie, měla bys mít nějaký život. V žádném případě mě tam nikdo neuvídí, jen přes mou mrtvolu.“

Sledoval, jak Olivia zavřela ústa. Jejda, Emily určitě nechtěla tak povýšeně znevažovat, že pomáhá v klubovně se svačinou,

jen ji mrzelo, že mu kriket zabere celý víkend. Stávalo se z toho čím dál větší jablko sváru. A to, že se Olivia zapojila do tamního společenského života, taky moc nepomáhalo.

Bude to pak muset u Emily vyžehlit.

Jako by ho osud chtěl s Olivíí pořád svádět dohromady. Když šel zaplatit účet, stála na recepci.

Mluvila s blondátou recepční v uhlazené uniformě a s úslužným úsměvem, který působil upřímně. „Říkala jste taxi na nádraží v Readingu. A vlak do Londýna?“

„To si, sakra, děláš legraci!“ vyklouzlo mu dřív, než ta slova stačil zastavit, ale proboha, tohle ho vytáčelo. Cítil, jak vedle něj ztuhla, a k jeho překvapení vypadala trochu ublíženě. „Olivie, ty se vracíš do Londýna?“

Přikývla a působila rozpačitě, a taky že měla proč. Její přítel se neukázal a neměla odvoz. Proč to sakra nemohla prostě říct a zeptat se, jestli by nemohla jet zpátky s ním a Emily? Měli společnou cestu.

„Copak, moje auto ti není dost dobré?“ Pak ho napadlo, že možná nejede domů.

„Ne, jen jsem nechtěla dělat křena,“ řekla a zvedla bradu.

„Takže se vracíš domů?“ Bože, znělo to jako výslech, musí si zapamatovat, že mu do toho nic není a že není její opatrovník.

„Kam jinam bych jela?“ zeptala se nevinně a na okamžik jí skoro uvěřil.

„No tak proč sis sakra neřekla o odvoz?“

Začervenala se. Tím se všechno potvrdilo. Najednou mu došlo, že doufal, že se Emily třeba plete a Olivia žádného ženatého milence nikde neschovává.

„Páni,“ protočil oči s předstíraným znechucením a obrátil se k recepční. „Nebojte, nepotřebuje taxík. Může jet se mnou.“

Za nimi už se tvořila fronta, tak se přesunuli do prostorné haly.

„Dobře, půjdu se podívat, jak je na tom Emily. Sejdeme se tady za deset minut.“

„Jsi si jistý, že to nevádí? Nechci vás nějak omezovat. Snažila jsem se vám dvěma nechat trochu prostoru.“

Zadíval se na její vážnou tvář a sevřel v dlani klíčky od auta tak silně, až ho zabořila. Kdy se z Olivie stala tak dobrá lhářka?

„Nedělej si starosti,“ odsekl a otočil se na patě.

I když se mi vážně nechtělo jet domů s Danielem a Emily, bylo to nejlogičtější řešení. Třeba se mi podaří si vzadu zdřímnout, aniž se mi udělá špatně. Věděla jsem, že je to marné přání. Moje cestovní nevolnost byla pověstná.

„Ale, Danieli...“ Zatímco jsme vycházeli z hotelové haly na parkoviště, Emily se nad tou nespravedlností ukřivděně zachvěl hlas. Nebyla vůbec nadšená, že ji odsunul na zadní sedadlo.

„Jestli dozadu posadíme Olivii, budeme muset každých pár minut zastavovat, protože se jí bude chtít zvracet. Věř mi, mám s ní bohaté zkušenosti.“

Trhla jsem sebou. Musel to říkat? Emily byla už tak dost nervózní z našeho dlouholetého přátelství, aniž jí ho musel při každé příležitosti připomínat.

„Budeme rádi, když se dostaneme zpátky aspoň bez jedné zastávky.“

Připadala jsem si jako jejich otravný pes.

Když jsme dorazili k Danielovu audi, bylo parkoviště ve stínu stromů skoro prázdné, většina svatebčanů už odjela.

Provinile jsem se usadila na místo spolujezdce.

„Máš dvě pence?“ zeptal se Daniel úsečně, když se posadil za volant.

„Ne... Dobrý nápad.“

Předešel mě, a než jsem stihla otevřít tašku, vytáhl z peněženky dvě lesklé měděné mince. „Tumáš. Neutrať to všechno najednou.“ S náznakem úsměvu mi mince podal a nastartoval motor.

Sledovala jsem, jak řadí rychlost a jeho opálená silná ruka je jen pár centimetrů od mého kolene, a když ji přehodil přes opěradlo mého sedadla, aby vycouval z parkoviště, zatajila jsem dech o trochu déle.

Na chvíli jsem zavřela oči.

Nebylo to fér. Proč musel být tak zatraceně neodolatelný s těmi svými rozcuchanými blond vlasy, jiskřivě modrýma očima a roztomile odštipnutým kousíčkem předního zubu, který ukazoval při úsměvu?

Když jsem ho poprvé potkala, úplně jsem roztála.

Na nástěnce studentské unie visel lístek: *Nabízím spolujízdu do okolí Maidenheadu. Benzin napůl.* Nepsalo se tam, že by se lidé s cestovní nevolností neměli hlásit.

Když u mě zastavil ve svém maličkém mini, musel se dvakrát zeptat, jestli jsem Olivia. Jazyk se mi přilepil na patro. Vysoukal svou vysokou postavu ve volných vybledlých džínách a tričku Diesel z auta a pevně mi potřásl rukou. V tu chvíli bych řekla ano, i kdyby se zeptal, jestli jsem Edna z Edinburghu.

To, že se choval jako dokonalý gentleman, byl už jen příjemný bonus. Během první cesty třikrát zastavil, abych mohla vyklopit snídani.

Řekli byste, že po tomhle zážitku se po něm slehne zem, ale

ne, dál mi nabízel svezení a upevňoval tak silné přátelství. Přiznejme si, že během tříhodinové cesty autem se toho stihne probrat spousta a prostě nejde nemilovat chlapa, který vám pokaždé přinese nový lék na nevolnost. Vyzkoušeli jsme náramky, žvýkačky, zázvorové sušenky – o kterých jsem později zjistila, že jsou na těhotenskou nevolnost – i mátový čaj, než jsme zjistili, že na mě nejlíp funguje svírat měděné mince. Na svou obranu musím uvést, že mi nevadí krátké cesty, když řídím nebo když se jede potmě, ale jakákoli spolujízda delší než hodinu znamená, že se mi začne bouřit žaludek.

„Nějaké nápady, Olivie?“ zeptala se Emily, když jsme uháněli po M4.

„Ehm, promiň, byla jsem duchem nepřítomná.“ Soustředila jsem se na hrad Windsor na obzoru, další nezbytnost při kinetóze.

„No tak. Prosím, pomoz mi,“ přemlouvala mě. „Fiona chce nějaký návrh na zítřejší schůzku. Měla jsem to udělat už minulý týden. Není to fér, pořád mi dýchá za krk.“

Fiona McIntyreová, Emilyina šéfka a velmi ambiciózní vedoucí oddělení pro vztahy s veřejností v oblasti kosmetiky v Organic PR, nestrpěla hlupáky, bez výjimky.

„Jak mám asi vymyslet originální způsob uvedení nové rtěnky na trh?“ Emily nakrčila panenkovský nosík, jako by ji vyvádělo z míry, že ten úkol připadl na ni.

Spolkla jsem, co se nabízelo: „Protože je to tvoje práce.“ Emily vždycky hodně stresovalo, když měla své výsledky prezentovat Fioně. Místo toho jsem prohlásila: „No, a co je na ní jiného? Nemůžeš prostě říct, že splňuje to, co je napsáno na obalu?“

Daniel se do hovoru nezapojil. Zdálo se, že se soustředí na řízení.

Emily si podrážděně odfrkla a zavrtěla se na sedadle. „Trávíš moc času prací na stavebních zakázkách.“

Nepovažovala to, co dělám, za skutečné PR. Moje práce v Organic byla ve srovnání s tou její velmi jednotvárná. Spolupracovala s okouzujícími kosmetickými klienty a díky všem těm drobnostem, které nosila domů, se naše koupelna mohla směle měřit s prodejny kosmetiky Boots. Chodit na oslnivé večírky k uvedení dekorativní kosmetiky a péče o pleť na místa, kde se potkáte s předními celebritami usrkávajícími mojito, pro ni bylo denním chlebem.

Pro mě ne. Celé dny jsem se plahočila kolem devítimetrových výkopů v holínkách, které mi byly o tři čísla větší. To se vážně nedalo srovnávat. Nedokážu si vzpomenout na jedinou výhodu, kterou bych získala z PR pro velkou silničářskou firmu – pokud ovšem nemáte slabost pro žlutou ochrannou přilbu.

„Marketingová ředitelka Beautiful Babes Luscious Lips chce, aby se z nich stala prémiová značka. Oblíbená u celebrit. Ta rtěnka bude nejžhavější novinka léta. Beautiful Babes neprodává bandě chlapů, kterým z džín vykukuje zadek.“

„No, já ti nevím. Představ si to jako jedinečnou strategii. Travesti stavaři. Zasáhneš úplně nový trh.“ Zachytila jsem Danieľův pohled, slabě se na mě usmál. V duchu jsem si oddechla. Zdálo se, že se mu lepší nálada. Netušila jsem, co ho předtím tak rozzlobilo.

Zezadu se neozvala žádná odpověď. Otočila jsem se. Emily přimhouřila modré oči a rty zkrivila do úšklebku.

„Je to vážné, Olivie. Mám hrůzu ze zítřka. Jestli mi nechceš pomoci, tak to prostě řekni.“

No, nechtěla jsem před Danielem vypadat špatně, že ne?

„Promiň. Jen proud myšlenek, na zahřátí. Tak co třeba... líbající celebrity? Ano... nechte nějaké celebrity, aby si nanesly rtěnku... pak otisknou rty na... límečky košil a... vy ty košile vydrazíte pro charitu.“

Usmála jsem se na ni a mozek se rozeběhl, v hlavě se mi na jednou vyrojila celá řada nápadů. Nadšeně jsem pokračovala, v duchu jsem ty košile už viděla. „Mohla bys uspořádat přehlídku... Spousta modelek v krátkých bílých košilích. Bulvár by to miloval. Tak vidíš, jeden nápad zdarma.“

„Díky, Olivie, ale při vši úctě,“ začala bez špetky úcty, „ta věc s aukcí a celebritami už tu byla mockrát.“

Připadala jsem si jako balonek, do kterého někdo právě píchł špendlíkem. Jen jsem se snažila pomoci.

„Škoda,“ připojil se k nám Daniel. „Zní to zábavně. Klidně bych tam šel taky.“

Můj hrdina. Vděčně jsem se na něj usmála.

„Danieli!“ napomenula ho Emily.

Podívala jsem se ven a zhluboka jsem se nadechla. Žaludek začínal zlobit. Ve svém věku už bych to neměla mít zapotřebí.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Daniel a trochu mi pootevřel okénko.

Vděčně jsem se nadechla chladnějšího vzduchu. „Budu,“ procedila jsem skrz zatnuté zuby. Uklidňující stisk jeho ruky byl tak letmý, skoro jako bych si ho jen představovala, až na to, že se mi rozbušilo srdce.

Zrovna když jsme najížděli na A4, dostala jsem další nápad. Ten se Emily určitě bude líbit – přestože si žádné další návrhy nezasloužila.

„A co takhle objednat u nějakého známého návrháře šaty

pokryté obrovskými polibky, otisky rtěnky – každý polibek v jedné z barev nové sezony –, a pak požádat nějakou celebritu, aby si je oblékla na vrcholnou událost, jako je třeba filmová premiéra nebo tak něco?“

„Jéje! To je takové kliše. Ještě že pracuješ na těch nudných zakázkách!“

Proč jsem se vůbec namáhala?

Kapitola 3

„Ještě jsi to Barneymu nepotvrdila!“

Celý týden jsem měla dost rozumu, abych se vyhýbala Kati-
ným telefonátům.

„Ty se mi vyhýbáš, přiznej se! Nezapomeň, že jsi to slíbila.“

„Nic takového nedělám!“ zalhala jsem. „No, a nebyl to tak
docela slib.“ Nehodlala jsem se tak snadno vzdát. „Podívej, já
na ten speed dating půjdu...“

„Ale?“

„Já jen...“

„Co proboha? Co by se mohlo pokazit?“

Mohla bych ze sebe udělat úplného blázna. Ztuhnout trémou.
Seznam všemožných ponižujících situací by vydal na několik
stránek. Popravdě v mojí hlavě vydal doslova na encyklopedii.

„Asi nic. Jen nervy. Představa, že se budu muset snažit za-
působit...“

„Olivie! Namaluj se, obleč si něco nádherného a buď sama
sebou. To je všechno, co musíš udělat.“

To se jí lehko řekne. Celá ta myšlenka mi naháněla hrůzu.

„Dobře. Dobře.“

„Jestli Barneymu nezavoláš ty, udělám to já.“

S hlasitým rezignovaným povzdechem jsem ji ujistila: „Za-
volám mu hned.“

„Tak šup. A nezapomeň, mám svoje zdroje.“

Nepotřebovala je. Kdybych na jedno z těch Barneyho rande nešla, fialově nalíčené oči tety Bren by mě pronásledovaly až do smrti.

Teď nejspíš byla ta pravá chvíle mu zavolat – dokud jsem byla mrzutá a bez nálady.

„Ahoj Barney.“ Odolala jsem nutkání říct: *Tady Olivia, tvoje pochybná, nechvalně proslulá mladší sestřenice.*

Takhle na mě působil od mých šestnácti, kdy mu Kate prozradila, jak jsem do něj šíleně zamilovaná. Bože, to zní, jako bych se pořád do někoho zamilovávala. Tak to není. V životě jsem se zamilovala dvakrát, do Daniela a do Barneyho. Jeden z nich si to zasloužil, druhý NE.

Jako arogantního osmnáctiletého kluka, už tehdy pohledného a sebevědomého, Barneyho moje zamilovanost velmi pobavila. S kamarády nevynechali jedinou příležitost mě ztrapnit. Ale udělal mi tím laskavost – rychle mě odradil.

„Počkej chvilku.“ V pozadí jsem ho slyšela šeptat: „Charlesi, ještě jednou, ano? To samé... Ne, jen moje sestřenice... Ne, ta druhá.“

Zaslechla jsem tlumený smích.

„Říkal jsem si, kdy zavoláš,“ protahoval slova. „Dobrá práce, Kate má odhad. Tvrdila, že se nakonec ozveš. Máš štěstí, držím ti místo.“

Ušklíbla jsem se. Jako by to bylo opravdu tak populární.

„Uvidíme se v pátek. Obvykle trvám na platbě předem, ale že jsi to ty, můžeš zaplatit až na místě. Koukej dorazit.“

Jako by mi snad z dobroty srdce prokazoval obrovskou laskavost. To určitě. Žádné srdce neměl.

„Tak v pátek!“ Můj hlas zněl jako trapné vypísknutí. Bylo to až moc brzy.

„Ano, v pátek, Olivie. Myslíš, že to zvládneš? Máš zatracené štěstí, že se mi tě tam podařilo vmáchnout. Normálně je čekací listina.“

„Moc ti děkuju, Barney.“ Bylo to těžké, ale s vypětím vůle jsem dokázala nedodat: „Jak se ti jen odvděčím?!“ Ale řekla jsem pouze: „Nemyslíš, že bys mi mohl říct kde a kdy?“

„V osm hodin. *Café Lulu*. Buď tam včas.“

Oooh! Ruku jsem mimoděk zatnula v pěst. Na Barneyem je prostě něco, z čeho mi naskakuje kopřivka.

Znovu se odmlčel a přes hluk v pozadí jsem ho slyšela říkat: „Tak celou lahev... a vezmi nějakou pořádnou, Charlesi, žádný patoky! Ještě jsi tam, Olivie? Určitě se ukaž.“

„Budu tam.“

Nemělo smysl ptát se, kde je *Café Lulu*. Určitě bylo tak módní, že to věděl každý idiot. Díkybohu za internet.

Než jsem se nadála, byl tu pátek a ten krátký zlatý top, který jsem si plánovala vzít, visel na dveřích skříně, připravený na velké rande. Promlouval ke mně pokaždé, když jsem prošla kolem:

„Jsem na tebe až moc krásný a dospělý... a i s tou podprsenkou všichni poznají, že jsi plochá po tatínkovi.“

Původní plány se mi změnily v poledne, když se Emily vrhla k mému stolu, usadila se na jeho kraji, chvíli si tam pohrávala se sponkami a přerovnávala mi tužky.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se, přestože jsem moc dobře viděla, že není.

„Ne, sakra, nejsem. Daniel mi dnes večer zrušil schůzku.“

„Vážně?“ To se mu nepodobalo.

„Místo toho jde s tátou a nevlastní mámou na rodinnou večeři.“

„Uf, to je trochu neslušné, když už se domluvil s tebou.“

„Jo, parchant. Teď zůstanu v pátek večer sama.“

Chudák Emily – její představa pekla byla, že se bude muset zabavit sama.

„Můžeš přece jít se mnou,“ zavtipkovala jsem a ani na okamžik mě nenapadlo, že by to udělala.

Oči se jí nebezpečně zaleskly a pevně stiskla rty. Nikdy předtím jsem si nevšimla, jak je má úzké.

„Víš ty co? Myslím, že to udělám.“

Ach ne, co jsem to provedla? Odhodlaně zdvižená brada naznačovala, že to myslí smrtelně vážně.

„Jsi si jistá... Chci říct... Musela jsem si rezervovat místo... a možná už nebudou mít žádná volná.“

„Nebud' hloupá, Olivie. Na těchhle akcích jsou vždycky volná místa. Co si bereš na sebe?“

Nakonec jsem neměla na vybranou a musela jsem souhlasit, že ji vezmu s sebou. A trvala na tom, že mi o polední pauze pomůže sehnat dokonalou podprsenku.

Samozřejmě mě přemluvila k té nejsložitější věci, jakou kdy lidstvo vymyslelo, ale která slibovala vytvořit mezi ňadry žlábk bez ohledu na to, jak obdařená nositelka byla (a pořád byla nepatrně lepší než ta, která se – přísahám – nafukovala malou pumpičkou). Tahle výprava za nákupy mi celkem otevřela oči. Vycpávky, push-upky, balkonetky – kdo by to byl řekl, že návrháři podprsenek dnes potřebují vystudovat strojní inženýrství?

„Kdy budeš hotová, Olivie?“ Emily poskakovala přede dveřmi mé ložnice. Už byla nalíčená, vypadala nádherně jako vždycky – není divu, že s ní Daniel chodí – a zrovna si vyžehlila platinově blond vlasy. Samozřejmě přírodní, měla skandinávské předky. Kdybych měla předky severského původu já, vsadím se, že by to byli velcí chlupatí Vikingové, a ne princezny s vlasy jako len.

„Promiň, telefonuju s mámou.“

Emily pokrčila rameny. „Za hodinu a půl odcházíme. Myslela jsem, že se chceš vykoupat.“

U ní nemají zdržovací taktiky šanci. Už se nemohla dočkat, kdy vyrazíme. Samozřejmě měla všechny otázky promyšlené. Já ještě pořád váhala nad úvodními větami.

Existoval nějaký způsob, jak se z tohoto večera vykroutit? Možná bych se těmi ramínky od podprsenky mohla zranit. Večer na pohotovosti působil lákavě. Dívala jsem se na seriály z nemocničního prostředí *Casualty* a *Holby City*. V nemocnicích se to jen hemží pohlednými jedinci procházejícími po odděleních ve sněhobílých pláštích – i když jsem si často říkala, jak to, že se při svém povolání nikdy nedostanou do kontaktu s žádnými tělesnými tekutinami?

Možná by rychlá návštěva Guy's Hospital byla schůdnou alternativou ke speed datingu, ačkoli při mém štěstí by Emily sbalila nejpohlednějšího doktora, zatímco by mi odmotával ramínka z průdušnice. Jak by ho mohla neohromit statečností tváří v tvář naprosté neschopnosti své spolubydlící?

V koupelně, zalité sluncem, jsem pustila vodu a usadila se na okraj své milované, nedávno instalované velké vany s kohoutky uprostřed. Při splácení hypotéky mi na vylepšování domu moc nezbyvalo, ale vana byla priorita.

Na co se sakra budu ptát? Tři minuty na každé rande. „Chodíte sem často?“ To nikoho neohromí.

„Můžu si tady jen vzít deodorant?“ zeptala se Emily a vplula dovnitř.

„Hm. Na co se jich budeš ptát? Jsem v koncích.“

„Koho ptát?“ Vypadala nechápavě.

„Dnes večer, na tom speed datingu.“

„Moc o tom přemýšlíš. Myslela jsem, že to nechám na nich. To oni by na mě měli udělat dojem.“

Někdy jsem musela obdivovat její přístup. Ale zase s tím jejím výstřihem, který dávala na odiv, nedá nikdo z nich dohromady kloudnou větu. Tuhle výhodu nebudu mít ani s tou novou podprsenkou.

I když jsem si lámala hlavu celé tři dny, žádné chytré otázky mě nenapadly. Hrozilo, že si zavařím šedé buňky. V zoufalství jsem si dokonce googlila „dobré otázky + speed dating“. Vůbec mi to nepomohlo. Rady se daly rozdělit do dvou táborů – „Vyhýbejte se mluvení o filmech“ a „Zeptejte se svého protějšku na oblíbený film“. Všeobecná shoda ale panovala v tom, že by se člověk neměl ptát: „Chceš děti?“ To tak!

Třeba mě nějaké otázky prostě napadnou, až se s každým z nich setkám. Zkoušela jsem si představit, jací asi budou.

Zatímco jsem ležela v teplé vodě, vynořili se mi v hlavě dva úspěšní kandidáti a já se musela rozhodovat, kterého si nechat. Jeden z nich byl slavný architekt, který nosil obleky od Paula Smithe a zval mě na víno a na večeri na ta nejlepší místa v Londýně.

Moje představivost měla bohužel i praktickou stránku, která namítala, že každý, kdo je úspěšný – a například právě navrhl v New Yorku stavbu podobnou londýnské Okurce –, bude zároveň strašně zaneprázdněný prací, a nutně nespolehlivý.

Druhou alternativou byl neodolatelný pilot. Byl mnohem uvolněnější, měl bláznivý smysl pro humor, nosil pěkné nažehlené košile, které odhalovaly trochu blond chloupků. Vybledlé džíny mu obepínaly dlouhé štíhlé nohy a měl krásná široká ramena s náznakem dobře vyrýsovaných svalů – byl vážně sexy. Navíc zoufale toužil, abych s ním odjela na Fidži. I když bych se obešla bez toho trochu odštípnutého zubu, kterým ho bohužel obdařila moje představivost.

Zatímco jsem relaxovala ve vaně, snila jsem a poslouchala jemné praskání pěnových bublinek, pilot se právě posunul do vedení – díky tomu odštípnutému zubu a tak vůbec. Zrovna mi podával letenky do první třídy, když vtom mě Emily vyrušila hlasitým zaklepáním na dveře koupelny.

„Plánuješ jít za humra, Olivie?“ zakřičela přes matné sklo.

Sakra. Je čas se zvednout.

„Už máš promyšlené ty otázky?“

„Nééé!“ zakvílela jsem, vyhrabala se z vany a popadla hodinky. Přestala jsem myslet na Fidži. Potřebovala jsem otázky.

Pořád mě napadalo jen: Chodíš sem často? Pak mi došlo, že by to mohla být skvělá otázka, kdyby se použila ironicky. Ideální test, jestli je na stejné vlně jako já.

To bude muset stačit.

O hodinu později jsme dorazily ke *Café Lulu*. Přes obrovské okenní tabule jsme viděly dekorace a nábytek, které stavěly na odiv, jak moc jsou trendy. Můj žaludek připomínal pračku při nejvyšších otáčkách. U dveří nás nenápadně sjela pohledem blondatá amazonka prosáklá silným parfémem, která měla zjevně přísně nařízeno zbavit se případné lůzy.

„A vy jste?“ vyštěkla. Musela jsem si vyvrátit krk, abych jí viděla do obličeje. Vypadala, že by nežádoucí návštěvníky dokázala vynést v zubech. V předchozím životě byla nejspíš zápasnice. Odpoledne se mi podařilo napsat bratranci, abych mu spíš oznámila, než ho požádala, že má čekat ještě jednu osobu navíc.

Musely jsme projít testem, protože žena mávla k jasně osvětlenému schodišti vedoucímu do soukromého salonku. Bylo tam narváno. Působivé. Možná nás tam Barney nakonec opravdu musel vmáčknot.

Stál u vchodu a skoro se na mě nepodíval, byl příliš zaneprázdněný vydáváním rozkazů další blondýnce s hrudí velkolepých rozměrů. S deskami v ruce a takovým tím sluchátkem s mikrofonom vypadala, že ví, co dělá. Usmála se na nás. Make-up jí nenarušila jediná vráska ani důlek. Barney si uvědomil, že jsem to já, teprve když se nás zeptala na jména.

„Páni, Olivie,“ zalpal po dechu a upřel mi pohled do výstřihu. „Nechala sis udělat prsa?“

Sice jsem byla sešněrovaná jako viktoriánská dáma, ale na výsledek jsem byla docela hrdá. Ještě že jsem si nevzala tu nafukovací verzi. Nepřekvapilo by mě, kdyby mi ji propíchl.

Pořád vraždíš křečky? Neřekla jsem to, i když jsem to měla na jazyku. Další příhoda z dětství. Místo toho se mi podařilo vypravit ze sebe jízlivé: „Vypadá to tu dost profesionálně.“ Nevyslovené „na amatéra“ naznačoval můj tón.

Emily se na mě podrážděně podívala. „Děti, děti,“ vmísila se do hovoru s koketním úsměvem. Dala by si říct. Barney byl přesně její typ.

„Jsi u stolu sedm, Olivie, a ty,“ Barney se na Emily uznale usmál, „máš stůl dvanáct. Chcete, abych vás tam doprovodil?“

„Ne, to je v pořádku. Jen mi ukaž, kudy k baru,“ řekla jsem a snažila se od něj držet co nejdál. „Je vidět, že se nezastavíš.“

Jeho botoxové barbie na pár vteřin zmizel úsměv, ušklíbla se a potichu utrousila: „To sotva.“

Skleničku vína jsem měla jen na ozdobu, pořád mě zlobil žaludek. To ještě může být dlouhý večer. S Emily jsme se usadily tak, jako bychom si povídaly, i když jsme ve skutečnosti jedna druhé přes rameno obhlížely prostor.

Místnost byla skoro kruhová, po obvodu lemovaná výklenky se stolkami osvětlenými hranatými stolními lampami. Hlavou mi proběhla věta: Známe způsoby, jak vás donutit mluvit.

„Vidíš někoho zajímavého?“ zeptala se Emily a popáté si přehodila dlouhé blond vlasy přes rameno.

„Snažím se, abych nepůsobila moc okatě.“ Znovu jsem si váhavě usrkla vína. „Kdybych s někým navázala oční kontakt, mohl by si myslet, že jsem zoufalá.“

„Olivie, lidi chodí na speed dating pořád. Nejspíš tu jsou samí veteráni.“

A to mi mělo zlepšit náladu?

Po místnosti byly roztroušené dvojice jako my, předstírající, že si ostatní neprohlížejí. Několik statečných osamělých duší, evidentně šílených nebo zoufalých, se pilně věnovalo zkoumání obrovských zakřivených uměleckých děl lemujících stěny.

Jeden muž se postavil. Nebylo na něm nic šíleného ani zoufalého. Když už, tak působil, že se před zvědavými pohledy naparuje. Sebevědomě a povýšeně se rozhlížel po místnosti, jako by hledal inspiraci, než se znovu pustí do křížovky v *Timesech*.

Když Barney nakráčel doprostřed místnosti, aby vysvětlil pravidla, všichni se ztišili. Myslela jsem si, že je to všechno docela

jasné, ale Barney z toho musel dělat vědu. Konečně, zrovna když jsem uvažovala, že bych se odtamtud vytratila, uzavřel proslov slovy: „Dámy a pánové – hodně štěstí.“

„Kdo si myslí, že je – šéf MI6, co nás posílá na misi?“ zašeptala jsem a žaludek se mi panikou svíral. Emily znovu pohodila vlasy a vzrušením nadskočila.

Skoro jsem čekala, že akci spustí zazvoněním na zvonek, ale Barney s povýšeným „K vašim stolům!“ zatleskal a všichni jsme vyskočili jako dobře cvičené opice.

„Show začíná,“ zanotovala si Emily a pohupujíc boky odplula ke svému stolu.

Našla jsem stůl číslo sedm a dorazila jsem k němu dřív než můj protějšek.

Vklouzla jsem na čokoládově hnědou koženou pohovku v přiděleném výklenku, třesoucíc se rukama jsem si nacpala tašku pod nohy a pak jsem se znovu postavila.

Jaká je etiketa na speed datingu? Mám stát a čekat, nebo si zase sednout?

Než jsem se stihla rozhodnout, jak se mám chovat, nad mými skloněnými zády se vztyčila vysoká postava. Ten muž s křížovkami. Natáhl ke mně štíhlou opálenou ruku.

Zblízka byl úchvatný. Dokonce i moje monogamní libido zpozornělo a dělalo si poznámky. Hladká kávová pleť, uhlazené černé vlasy, perfektní zuby a tmavě hnědé oči s jantarovými skvrnkami. Ale bylo na něm cosi vzdáleného a odtazitého.

„Anthony,“ oznámil hlubokým hlasem a dodal: „A vy jste?“ Zkřivil ústa s lehkým náznakem opovržení, jako by číchal k něčemu nepříjemnému.

„Ahoj Anthony.“ Srdce mi nepříjemně bušilo. Proč jsem se do tohohle jen pouštěla? „Jsem Olivia.“

Usadil se na židli a působil uvolněně, skoro jako by vedl pracovní pohovor. Kéž bych se cítila tak sebejistě, nebo to alespoň dokázala předstírat.

Opřel se a na chvíli se odmlčel, jako by si pečlivě promýšlel další slova. Velmi obřadně sepal prsty pod bradou. „Řekněte mi... Jaký film jste viděla naposledy?“

Vážný výraz v jeho tváři mi měl napovědět, že tohle by mohlo všechno zhatit, ale ústa se mi odpojila od mozku a vyklouzlo mi: „*Pretty Woman*.“

Jejda. Měla jsem si vybrat něco hodnotnějšího. Jak se sakra jmenoval ten film, který se líbil všem kritikům? Ten, u kterého jsem se celou dobu ošívala?

„A co jste naposledy viděl vy?“ zeptala jsem se zoufale.

„*Nehybné modré nebe*. Nepředpokládám, že byste to viděla?“ Jeho tón naznačoval, že jsem o tom filmu nejspíš nikdy ani neslyšela.

„To je ono,“ vydechla jsem ulehčeně. Vida, nejsem úplně barbar. „Jen jsem si na ten název nemohla vzpomenout.“

Ve tváři měl velkým písmem vepsané pochyby.

Arogantní blbec. Je načase přitvrdit. Ukázat mu, že mám mozek. „Skvělý film. Kamera byla neuvěřitelná, ty záběry protagonisty při východu slunce dechberoucí, herecké výkony obdivuhodné, ale zápleтка, ta měla pár nedostatků, nemyslíte?“

Zamrkal, víčka mu klesala tak pomalu, až připomínal malátinou ještětku. Nepustila jsem ho ke slovu.

„Hlavní postava byla naprosto neuvěřitelná a nesympatická. Jako by se mohla jen tak vrátit zpátky za katedru. Ten závěr byl

velké zklamání. Víte, myslím si, že scenáristovi a režisérovi došly síly. Jako by si řekli: Svoje jsme udělali, pojďme to rychle zabalit.“

„Ten scénář napsal můj bratr.“

Jestli existuje Bůh, nenávidí mě.

„Páni.“ Ignorovala jsem jeho ledový pohled. „Vaše máma musí být opravdu pyšná.“ Prosím, ať není mrtvá, slepá nebo ho neopustila hned po narození.

„Ano, je. Šli jsme na premiéru všichni společně.“

Nastala pauza plná očekávání.

„Setkal jste se s mnoha herci?“

Poslouchala jsem dlouhý výčet, ocitla jsem se zpátky na bezpečném území a doufala, že můj napjatý a pozorný pohled vypadá přesvědčivě. Nemusela jsem moc mluvit, jen občas jsem poznamenala: „Vážně? To je milé.“ Nebo: „Páni, fantastické.“

Kdo by čekal, že tři minuty můžou trvat tak dlouho?

Tučňák, jedna z rozmanitých kýčovitých minutek, které Barney pozorně rozmístil ke každému stolu, se konečně probral k životu tak divoce, až div neodskákal na zem. V místnosti začalo vyzvánět půl tuctu citronů, kuřat a různobarevných paprik.

Vděčně jsem sevřela třesoucího se tučňáka v dlani a málem jsem se přerazila o nohu stolu, jak rychle jsem se zvedla. Já věděla, že v tomhle budu nemožná. Zastavila jsem se, abych si promnula naskakující bouli na holeni, když vtom mě chytil Barney a sykl mi do ucha: „Holky zůstávají na místě.“

Anthony už byl pryč a já jsem na své kartičce výrazně zakroužkovala *ne*. Asi to nebylo nutné, protože – soudě podle znechuceného úšklebku jeho plných rtů – si moje políčko nezaškrtne. Jeden byl za mnou, tak ještě dalších devět.

Mé druhé rande se tyčilo nade mnou. Doufala jsem, že neviděl mou prudkou reakci při škrtání políčka svého předchůdce. Vyskočila jsem, abych ho pozdravila, a kartičku s hodnocením jsem si zastrčila do kapsy.

„Ahoj,“ zamumlala jsem příkrčená jak Quasimodo, napůl vestoje a napůl vsedě. Okamžitě popadl stolek a přitáhl si ho, čímž mi udělal prostor se narovnat.

„Děkuju.“ Mým stehnům se ulevilo. „Já jsem Olivia.“

„Ned. Nechceš se posadit?“ Mávl rukou směrem k pohovce a já jsem na ni okamžitě klesla jako pytel brambor. Další skvělý začátek.

Ticho se prodlužovalo a plachost vystřídalaly rozpaky, když jsem otevřela pusu zároveň s ním.

„Chodíš...“

„Chodíš...“

Nechala jsem ho pokračovat. „Chodíš sem často?“ Rozhlédl se po výzdobě a ani moc neskrýval znechucení.

Zacukaly mi koutky, ale s tímhle chlapem jsem měla pevnější půdu pod nohama. S ostražitýma hnědýma očima a vážným, ale jemným úsměvem působil nenápadně.

„Předpokládám, že to myslíš ironicky.“ Usmála jsem se na něj.

„Samozřejmě. Co kdybychom přešli k jádru věci?“ Pohledem se zdvořile vyhýbal mému falešnému výstřihu a zadíval se na abstraktní obrázek nad mou hlavou. „Máš nějaké předem připravené otázky à la *Schůzka naslepo*, nebo to prostě necháme plynout?“

„Nějaké mě napadly, ale...“ Najednou jsem si nebyla tak jistá. Poté co jsem ze sebe udělala před Anthonym naprostého idiota, jsem si to nechtěla zopakovat.

„No tak. Pojdme to zkusit, dáme jednu a uvidíme.“ Opřel se

rukama o stůl a předklonil se. Prohlížela jsem si je. Štíhlá předloktí s tmavými chloupky – přitom žádný opičák – a robustní, moderní hodinky.

„Tak dobře. Ragby, nebo fotbal?“

„Určitě fotbal,“ rozzářil se. „Od malička fandím Arsenalu.“

„Čaj, nebo káva?“

Z toho, jak se zašklebil – jako znechucené děcko –, byste si mysleli, že jsem řekla rybí tuk nebo růžičková kapusta.

„Ani jedno. Nemám rád horké nápoje. Nesnáším všechny tyhle cappuccino nesmysly.“ Zavrtěl hlavou. „Vždycky radši hospodu než kavárnu. Další otázka?“

„Dobře, kterou superschopnost by sis vybral – neviditelnost, nebo létání?“

Podíval se na mě s ohromným obdivem, opřel se lokty o stůl a s podepřenou bradou soustředěně svažtil čelo.

„Výborná otázka!“

„Taky si myslím,“ naparovala jsem se, aniž jsem přiznala, že jsem ji ukradla Benovi, svému drahému bratrovi, který má na tyhle nápady talent. Štípla jsem mu ji, inspirovaná písničkou, kterou jsem slyšela v metru.

„Uf. Těžké.“

Musela jsem uznat, že nad tou otázkou hodně přemýšlel.

„Když řeknu neviditelnost... a jsem v pokušení, možná si budeš myslet, že jsem tak trochu... úchyl. Ale mělo by to spoustu výhod.“ Tvář se mu rozzářila, jako by se mu hlavou mihla nějaká obzvlášť nezbedná myšlenka. „Viděla bys moje oblečení, nebo bych se musel svléknout, abych, no víš...?“

Tak moc jsem nad tím nepřemýšlela. Pohled se mi zatoulal k hladkým obrysům jeho olivově zeleného trička Timberland. Žádné vyboulené prsní svaly, ale ani pivní pupek. Sklouzla jsem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mluv se mnou***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.